

mer en privilegeret Fordring, hvorfor der er Udpantningsret, men det er noget, man kan sige om saa mange Ting, at der skabes en privilegeret Fordring. Her vil Forholdet blive det samme som i andre Forhold, at naar et eller andet prioriteres, saa indføres det i vedkommende Pantebrev, og her kommer det altsaa til at hedde, at den paagældende skal have sine Arbejdere forsikrede; det kan imidlertid ikke i mindste Maade skade hans Kredit, at han skal give et lille Beløb i Præmie. Det vil ikke have den mindste Indflydelse paa, hvilket Laan han kan faa. Han kan derfor godt faa et lige saa stort Laan som ellers, mulig endogsaa et større. Man ved nemlig, at naar der indtræder et Ulykkestilfælde for en af hans Arbejdere, vil han ikke gerne undlade at hjælpe ham, og er Manden ikke forsikret, saa hjælper han ad Frivillighedens Vej, mange Gange maaske over Ævne; men naar han har forsikret sine Arbejdere, saa bliver han fri for at paatage sig en Byrde, der, naar han skulde bære den frivillig, mulig vilde blive ham alt for haard. — Naar der nu er spurgt: Skulle vi Landbrugere gaa med til denne Lov, saa maa vi stille os Forholdet klart, som det foreligger, og det foreligger saaledes: Vi kunne for Tiden ikke gennemføre noget for Landarbejderne, men vi kunne gennemføre en Forsikringslov for en hel Del Arbejdere i farlige Virksomheder, for et ikke saa lille Antal. Antallet af dem, man kan hjælpe, er jo blevet anslaaet til ca. 100,000, jeg tror, det er langt flere, men det skal jeg ikke tvistes om. Lad os nu sige, at der er 100,000, og at deraf er ad Frivillighedens Vej forsikret ca. 40,000, saa bliver der dog et Antal af 60,000 tilbage, som blive forsikrede efter denne Lov. Lad os saa fæste Øjet paa, at der ikke let gaar nogen Uge, for ikke at sige nogen Dag, uden at der indtræffer et Ulykkestilfælde, og at den Mand, Ulykken rammer, er, naar han ikke er bemidlet, henvist til at faa Hjælp af Fattigvæsenet, naar den private Arbejdsgiver ikke kan eller af en eller anden Grund ikke ønsker at hjælpe ham. Vi maa da spørge: Kunne Landbrugets Repræsentanter forsvare at undlade at stemme for denne Lov? Naar man kan yde en Hjælp til Arbejdere, som arbejde i farlige Virksomheder, skal man saa undlade at hjælpe dem, selv om Landbrugets Arbejdere ikke kunne komme med for Øjeblikket? Jeg skulde kende Landbrugets Repræsentanter daarligt, om de ikke i det foreliggende Tilfælde ville sige: Vi ville hjælpe dem, vi kunne hjælpe, og saa ar-

bejde videre paa at hjælpe dem, som vi kunde ønske vare komne med. Derfor tror jeg, at Landbrugets Repræsentanter, som der er kaldt paa Gang efter Gang i næsten hver Tale, der er holdt, vilde handle urigtigt og ikke handle i selve Landboernes Interesse, hvis de undlode at stemme for denne Lov. Jeg siger til de Herrer fra den anden Side, som jeg har arbejdet sammen med paa Alderdomsforsørgelsesloven, at dette er en videre Udvikling ad den Vej, man slog ind paa den Gang, og de, der stemte for Alderdomsunderstøttelsesloven, kunne ikke godt undlade at stemme for det foreliggende Lovforslag, selv om man ikke faar Landbruget med. Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Jeg gad nok set, hvor mange af dem, som have talt stærkt imod Lovforslaget, der ville stemme mod Løven. Jeg tror, at deres Hjerte er for godt dertil. Jeg vil i alt Fald se det, før jeg tror det.

Leth-Espensen: Jeg kan lige straks begynde med at give det ærede Medlem, der sidst talte, den Meddelelse, at jeg i alt Fald hører til dem, der agte at stemme mod Lovforslaget, hvis ikke de Ændringer, der ere stillede, blive vedtagne. Jeg haaber, at det ærede Medlem ikke derfor vil tro, at jeg har et saa forfærdelig slet Hjerte. — Jeg agter for Resten ikke at tale ret meget om de stillede Ændringer. Jeg anser dem for Forbedringer, som jeg meget ønsker vedtagne, og hvis de vedtages — særlig gælder det om det stillede Hovedændringsforslag — vil jeg stemme for Lovforslaget. Den sidste ærede Taler anførte, saa vidt jeg forstod, som den eneste reelle Grund, hvorfor han ikke vilde stemme for Ændringerne, at han var bange for, at Arbejderne skulde blive ligegyldige og halvt med Vilje gaa hen og lade sig lemlæste for at komme ind under Alderdomsunderstøttelseslovens Regler. Nu er jeg enig i, at Alderdomsunderstøttelsesloven var et Fremskridt, og jeg anser den for en god Lov, men jeg kan ikke der gaa saa vidt at mene, at Arbejderne skulle anse det for en saa uhyre Lykke at komme ind under denne Lov, at de af den Grund skulde lemlæste sig selv. Jeg tror ikke, at der er noget om den Fare, saa af den Grund kunde det ærede Medlem godt stemme for Ændringsforslagene. Han kom imidlertid senere med en mere reel Indvending, nemlig at Forslaget ikke vilde blive til Lov, dersom der vedtoges nogen Ændring. Jeg indrømmer, at det kunde være et begrundet Motiv, hvis man satte Pris paa Forslaget, men i den